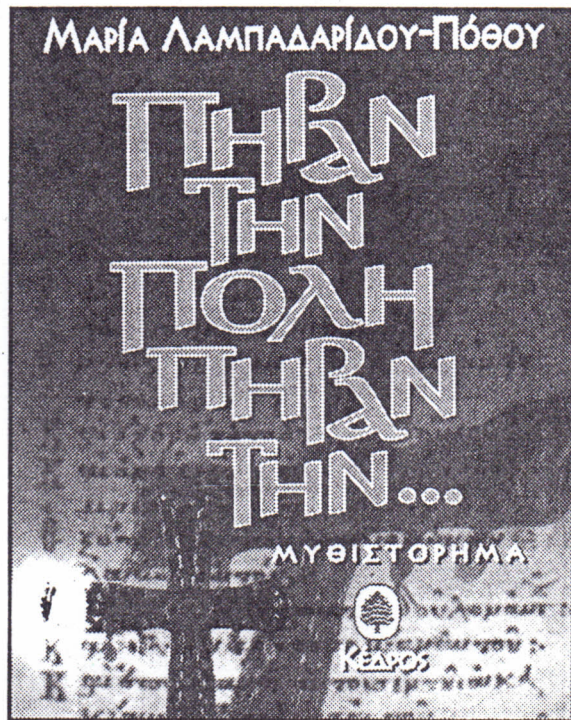

Οι τελευταίες μέρες του Βυζαντίου

Από τη Μαρία
Λαμπαδαρίδου-Πόθου

«**Η** ιστορία είναι μια αφηρημένη έκταση. Κι εγώ έπρεπε να της δώσω το πάθος και το ρίγος, να της δώσω το αίμα, για να γίνει ζωή», σημειώνει η Μαρία Λαμπαδαρίδου-Πόθου για το μυθιστόρημά της «Πήραν την Πόλη, πήρα την...», που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις «Κέδρος». Σ' αυτό το μυθιστόρημα, το τέταρτο βυζαντινό της, η Μαρία Λαμπαδαρίδου-Πόθου, περιγράφει τις τελευταίες μέρες του Βυζαντίου. Λεπτό προς λεπτό καταγράφει τις πενήντα επτά οδυνηρές μέρες της πολιορκίας έως την Αλωση. Με μυθικό άξονα τον ήρωά της, δίνει τη συγκλονιστική πορεία της παρακμής του Βυζαντίου και την οδυνηρή περιπέτεια του Ελληνισμού μετά την καταστροφή. «Σήμερα, έχοντας ζήσει επί τριάντισι χρόνια το θρήνο της Αγια-Σοφιάς και το θρήνο της ταραγμένης Βασιλεύουσας», σημειώνει η συγγραφέας, «μπορώ να πω πως ετούτο το μυθιστόρημά μου των εξακοσίων σελίδων είναι κομμάτια από την ψυχή μου ή κομμάτια ίσως από τη συλλογική ψυχή, την ιστορική, που ξαγρυπνά κάτω από τον εφήμερο χρόνο». Και συνεχίζει: «Τη χρονογραφία και τα ιστορικά κείμενα τα διάβασα για να τα ξεχάσω. Είχα ανάγκη να τα ξεχνώ τις

ώρες που ανέβαινα μαζί με τους πολιορκημένους το ματωμένο δρόμο του Γολγοθά, τις ώρες, που κλεισμένη στο δικό μου κύκλο ζούσα το ρίγος και την αγωνία την ύστατη... Αισθάνομαι πως το μυθιστόρημα αυτό με πλούτισε. Εφερε την ανθρώπινη περιπέτεια μου ένα βήμα πιο μπροστά, πιο κοντά στην αλήθεια την υπαρξιακή, που κείται πιο βαθιά και από τους δρόμους της αυτογνωσίας. Και λέω, μπορεί και να μην έγραψα ένα μυθιστόρημα των ιστορικών γεγονότων, αλλά της Μιας Συνείδησης, της Μιας μοναχικής κραυγής, αυτής του ήρωά μου, του νεαρού πολεμιστή από τη Λήμνο, του σηματοδωμένου με τον κύκλο της ώχρας στο μέτωπο, που φέγγει και ματώνει σαν προφητεία...».

Εξυμνερωσυνία 11 Δεκεμβρίου 1996